

Bauer József emlékezete

1993. augusztus 21-én, életének 68. évében váratlanul hűnyt el Bauer József, aki a KG-INFORMATIK osztályvezetőjeként vonult 1987-ben nyugdíjba, de nem nyugalomba, hiszen Ő maga volt az „Állandó Mozgás”, a „Sohasem Lankadó Tevékenység”.

Akik hosszú idő óta – legalább 40–45 éve – pályatársként ismerték, formailag sokféleképpen emlékezhetnek rá, rá az időben igen szilárd jelleműre.

Voltak, akik előtt legkorábbi múltját is felfedte: az „újholdasokkal” együtt – *Badányi József* néven – költőnek indult, de aztán a „balra át” miatt le kellett mondania az e téren szerezhető babérokra. S amikor visszatérhetett volna a Parnasszusra, már elkötelezett könyvtáros volt, s csak íróasztalának fiókja számára és egy-egy barátjának örömeire írt hébe-hóba verset.

Ha a Parnasszusra nem is mehetett fel, egyszer az Olümposzon „találta magát”. Nevezetesen az író-publicista *Szabó György*, akkor könyvtár szakos hallgató egyik intézeti esti alkalmi jelenetében, a „Könyvtár szak az Olümposzon”-ban „Bauerosz, a tanársegéd”-ként képviseltette. S mert 1951 és 1956 között valóban egyetemi ember volt, e játékos név rajta maradt, s jómagam is mindvégig ekként szólítottam.

1956-ban Bauer József nem viselkedett úgy, ahogy „elvárható lett volna” a restauráció normatívái szerint. Ezért 1957-től 1961-ig munkásként – brigádvezetőként kereste kenyerét, mígnem bekerült a Csepel Művek központi műszaki könyvtárába, s ott helyettes vezető lett.

1967-ben ment át a KGMTTI-be, ebbe a később KG-INFORMATIK-nak és PRODINFORM-

nak nevezett információs intézménybe, ahol többféle könyvtáros feladatkört látott el, amelyek közül számára a legkedvesebb a módszertani munka, a hálózatfejlesztés volt.

A másnak-máson segíteni, ez volt Bauer József egyik elemi reflexe, a másik pedig az, hogy tisztességesen, magas színvonalon kell tennünk a dolgunkat. Ezért nem véletlen, hogy mindenk előtt a módszertani munkát szerette, azt védte – írásban és szóban – a gyanúsítgatásokkal és a támadásokkal szemben.

Nem rajta állt, hogy az a könyvtári-szakirodalmi tájékoztatási rendszer, amelyért sokadmagával annyit dolgozott, széthullt, szétporlott. S noha mindezt ő is kudarcként élte meg, egy pillanatra sem rendült meg hite abban, hogy „a könyvtár örök”. Új szakmai elfoglaltságokat keresett magának, előbb régi intézményében, majd az Országos Széchényi Könyvtárban és persze: a szakmai közéletben.

Jól ismertük őt szakíróként is, de úgy is, mint több éven át a TMT szerkesztőbizottsági tagját. Alig volt olyan egyesületi vagy más szakmai találkozó, amelyen ne vett volna részt, amelyen okos aktivitásával a kitűzött cél iránt ne kötelezte volna el magát. Az értekezleti sokaságokban messziről is fel lehetett ismerni sajátságosan szögletes járása és kicsit felemelt fejtartása révén. S mikor a találkozás pillanatában szokása szerint az ember vállára tette a karját, abból mindig melegség, biztatás és optimizmus áradt.

Nem fogjuk Őt elfelejteni.

Futala Tibor